

AZ ASZTMÁS ÉS ALLERGIÁS BETEGEK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE (ABOSZ) 2019. ÉVI MUNKATERVE

AZ EDDIG SZOKÁSOS JELLEGŰ BEVEZETÉS

Az ABOSZ alapszabályában rögzített céljai:

- a) Az asztmás és allergiás betegek, e betegségek veszélyeztetettei, illetve egyesületeik, közösségeik érdekének országos és nemzetközi közös képviselője.
- b) Az asztmás és allergiás betegek egymást segítő közösségeinek létrehozása, segítése, munkájuk összefogása, együttműködésük szervezése, hálózatuk kialakítása.
- c) Az asztmás és allergiás betegek jobb minőségű életét segítő tevékenységek (pl. egészségügyi és szociális ellátás, képzés stb.) megismertetése, véleményezése, támogatása.

A Szövetség az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény szerinti tevékenységet folytat a közjó és a közérdekek minél teljesebb kiteljesülése érdekében:

- az egészségmegőrzés, betegségmegelőzés, gyógyító- és egészségügyi rehabilitáció,
- a nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés,
- hátrányos helyzetű csoportok társadalmi esélyegyenlőségének elősegítése,
- emberi és állampolgári jogok védelme, és
- a munkaerőpiacon hátrányos helyzetű rétegek foglalkoztatásának elősegítése területén.

Az ABOSZ munkatervét alapvetően mindig az Alapszabályunkban rögzített fenti célok határozzák meg. Ezen belül időszzerű ***hangsúlyeltolódásokat*** a szövetség éppen adott anyagi lehetőségei, valamint a tervezett időszakban előre várhatóan bekövetkező ***olyan jogszabályi változások váltanak ki, amelyek igen erős hatást gyakorolnak az ABOSZ érdekkörébe tartozó egészségkárosodottak életkörülményeire, illetve*** adott esetben azokra a körülményekre, amelyek egyáltalán a betegszervezetek, vagy bővebben ***a társadalmi szervezetek létét alapvetően befolyásolják.***

Már korábban is ügyeltünk arra, hogy munkatervünk a külső érdeklődők számára is jól értékelhető legyen, ezért abban rendszeresen szerepeltettünk egy a közvetlen vagy az adott időpontig meghatározóan ható múltat bemutató összefoglalót, amely – mivel a dokumentumoknak önállóan is értelmezhetőnek kell lenniük – értelemszerűen átfedéseket tartalmazott a mindenkori közhasznúsági beszámolóval.

A most hatályos civil törvény egyik következményeként az új, egységes kötelező formátumú egyszerűsített beszámoló és annak közhasznúsági melléklete nem ad érdemi lehetőséget a szervezetek lényegi tevékenységének megismerésére.

A kötelező formátumú beszámoló sajátos jellemzője, hogy a törvényhozó hatalmat már nem érdekli különösebben, hogy egy adott szervezet tulajdonképpen mivel is foglalkozik, az új törvény számára közhasznú fokozatúnak csak az a szervezet számít, amelyik – egy jól prosperáló vállalathoz hasonlóan – komoly gazdasági eredményeket tud felmutatni, és egyidejűleg (nyilván éppen az így szerzett pénzügyi forrásokból) megfelelő társadalmi ismertségét és elismertségét is biztosítani tudja.

A valódi társadalmi szervezeteknek még meg kell találniuk annak alkalmas módját, hogy az új típusú kötelező beszámoló talán nem is véletlenül rendkívül korlátozott felülete helyett valamilyen más, de alkalmas módot találjanak arra, hogy az érdeklődő társadalom megismerhesse tevékenységük lényegét.

Nem nyugodhatunk bele abba, hogy a társadalom jobbításáért jellemzően saját elhatározásukból és nem anyagi haszon- vagy hatalomszerzés reményében tevékenykedő civileket is éppen a párháttérű törvényhozók civilelles jogalkotása miatt előbb-utóbb ugyanolyan fásult közöny övezzé, mint – egyébként méltán – a politikai pártokat.

Számunkra – civil szempontból – egyelőre biztató, hogy még a 2017-es felmérések szerint is sokkal nagyobb a társadalmi közbizalom a civil szervezetek felé, mint a politika irányában. Azt, hogy miként állunk, ellenőrizhetjük például a következő felületen:

<https://www.cka.hu/blog/2017/09/27/kozbizalom-2017-tovabb-erosodik-a-civil-szervezetekbe-vetett-bizalom/>

Rögtön hozzá kell azonban tennünk, hogy ugyanez a jelenség mennyire káros hazánk szempontjából, mert a politika tartós elfogadatlansága rendkívüli mértékben megnehezíti az az ország számára legfontosabb változások eredményes véghezvitelét is.

Sajnos nem mondható el, hogy akár tavaly, akár az idei évben javult volna a jelenleg mandátummal rendelkező politikai tömb hozzáállása a civil világhoz.

Ha lehet még rontani a politikai osztály civilekkel való viszonyán, ez idén újra megtörtént.

Ebből is következően idén ismét minden korábbinál több okkal elmondhatjuk a következőket: elsősorban annak érdekében kell tevékenykednünk, hogy egyáltalán bármilyen pozitív módon hatást gyakorolhassunk az asztmás, allergiás betegek illetve e betegségek veszélyeztetettjeinek életére.

Mindenekelőtt azzal kell törődnünk, hogy egyáltalán fennmaradjon az ilyen tevékenység megszakítás nélküli folytatásának lehetősége, illetve áttörjük a felelős egészségügyi kormányzatnak a betegeket képviselő szervezetek irányában fennálló hallgatása, illetve a civilek próbálkozásait, véleményalkotási kísérleteit a tagadhatatlanul erős kormányzati ellenőrzés alatt álló közszolgálati feladatú médiában elfedni akaró elhallgatás küszöbét.

Emlékeztetnünk kell az érintett politikusokat a saját maguk által kitalált – tehát általuk is bizonyára jól értelmezhető – fogalmakkal (pld. „fülkeforradalom”) egy nekik is irányadó jelentőségű tényre.

Bizonyára nem felejtették el, hogy ők maguk is éppen olyan időszakban jutottak hatalomra, amikor elődeik tartósan alkalmatlannak bizonyultak a választók – köztük a lepusztuló, és egyre hiányosabb, illetve kockázatosabb maradékellátást nyújtó egészségügy szolgáltatásaira szoruló „legalább kétharmados többség”, köztük a krónikus betegségekkel súlyosabban és gyakran végérvényes jelleggel terhelt, jellemzően életük második felét töltő érettebb korúak – érdekeinek követésére, figyelembe vételére.

Idézet egy még 2010 májusában elfogadott előző munkaterv bevezetőjéből: „... ha nem lesz érdemi változás az egészségügyben, és ha hatni, figyelmet eredményesen felkelteni nem tudunk, akkor el kell gondolkodnunk azon, meddig ringathatjuk magunkat abban a hitben, hogy érdekvédő-ismeretterjesztő tevékenységünk még *közhasznú együttműködés (kooperáció)*, és nem inkább egy a demokrácia látszatát elősegítő alibi-tevékenység, azaz a közérdeket eláruló kiszolgálás (kollaboráció).”

Az ABOSZ munkaterve szempontjából nekünk az egészségügy (és nem csak a betegségügy) változásait kell figyelniük, értékelnünk, és a küldöttgyűlésünk általi elfogadással is megerősítve meghatározandó módon, az egészségügy javulásához kell – legalább a saját érdekeltségi körünkben – hozzájárulnunk.

Azon azonban már most is érdemes alaposan elgondolkodnunk, hogy mit is jelent a „**saját érdekeltségi körünk**” kifejezés.

Testünk és lelkünk egészségében minden mindennel összefügg, és nekünk, mint főként légúti betegségekkel foglalkozó szervezetnek különösen tudnunk kell, hogy amint a légzés minősége testünk minden sejtjére hatóan befolyásolja egészségünket, úgy a népegészségügy és az arra meghatározóan ható közegészségügy állapota is széleskörűen meghatározza az ország népességének jól-létét, jelenkori és jövőbeni esélyeit.

Ezért nem hagyhatjuk szó nélkül, ha az egészségügyet bármelyik kormány csak úgy kezeli, mint a gazdaság egyik ágazatát, és (az ország eladósításáért felelősök válogatás nélküli megkeresése, illetve különösebb megterhelése nélkül és helyett) más ágazatokhoz hasonlóan az egészségügyből is jellemzően csak forrásokat von ki. Példák hosszú sora bizonyítja, és józan paraszti ésszel is könnyen belátható, hogy **az egészségügy, az oktatás és a tudomány megerősítése nélkül a gazdaság és az ország is esélytelen marad.**

Hozzátehetjük, **az egészségügy sem fejleszthető a magánérdekek befolyásától legalább stratégiai ágazataiban megvédendő oktatás és tudomány megerősítése nélkül.**

Időszerű, kiemelt fontosságú, munkatervben kötelezően figyelembe veendő tény:

Sajnos változatlan tényként kell figyelembe vennünk, hogy ma, Magyarországon csak a tájékozott betegek van az egészségügyről szóló törvényben jogként meghatározott, de ténylegesen a legkritikább esetben érvényesülő valóságos döntési lehetősége, **érvényesíthető betegjoga.**

Ehhez is hozzá kell azonban két megszorító feltételt tennünk, mert még az érvényesíthető jog sem jelent érvényesülő betegjogot.

A betegjog érvényesüléséhez ugyanis elsősorban hatósági jogokkal is rendelkező szervre lenne szükség, valami olyasmire, amit például úgy hívnának, hogy Országos Betegjogi, Ellátottjogi, Gyermekjogi Hatóság (OBH).

Ilyen törekvésnek azonban egyelőre a legcsekélyebb nyomai sem látszanak!

Ehelyett a korábban hatósági jogkör nélkül, alibi intézményként létrehozott Országos Betegjogi, Ellátottjogi, Gyermekjogi és Dokumentációs Központ (OBDK) 2017. január 1-jei hatállyal beolvadt az Emberi Erőforrások Minisztériumába, amely ezzel egyidejűleg létrehozott egy újabb műintézményt, Integrált Jogvédelmi Szolgálatot (IJSZ).

A törvény állítása szerint a betegjogi képviselők megfelelően ellátják a betegek törvényben meghatározott jogainak védelmét, segítik őket e jogaik megismerésében és érvényesítésében, no meg rendszeresen tájékoztatják az egészségügyi dolgozókat a betegjogokra vonatkozó szabályokról, illetve azok érvényesüléséről. Ezt azért már SENKI NE VEGYE KOMOLYAN, hiszen összesen 18-an vannak!

A 2013-ban állami kézbe vett betegjogi képviselő csaknem 60 jogvédelmi (köztük külön-külön beteg-, ellátott- és gyermekjogi) képviselővel indult, majd apadt a létszám. Egy 2017. végi forrás szerint már „évek óta” is mindössze 23 betegjogi képviselő dolgozott az országban, ma 18 fő van.

Az Integrált Jogvédő Szolgálat (IJSZ) világhálós felületén ma is 56 jogvédelmi, köztük 19 betegjogi képviselőt lehet összeszámolni.

Az IJSZ 2018-as, világhálós felületükön olvasható beszámolója szerint „A betegjogi jogvédelmi tevékenységet 22 fő betegjogi képviselő látta el.” Ez a hivatkozott állítólagos 14.102 panaszt alapul véve fejenként és évente 641 panaszügyében végzett eljárást jelentene.

A munkanapokkal számolva egyéb említett kimerítő feladataik intézése mellett átlag napi 2,6 panaszügyben való eljárást kellene elhinnünk. Biztosan apró gondok voltak, hiszen komoly panaszok hazánkban elő sem fordulhatnak!(?)

A betegjogok érvényesüléséhez (az előző feltétel, a hatóság hiányában) még inkább szükség lenne egy második feltétel meglétére is.

Arra a feltételre, amely ma már sajnos egyre inkább hiányzik a rászoruló betegekből, és pedig kiszolgáltatottságuk arányában, fokozottan hiányzik: ***ez a feltétel az a bátorság, hogy egyáltalán ki merjenek állni a jogaikért az egészségügyi ellátórendszerben, adott esetben éppen azzal az őket kifogásolhatóan (hiányosan, a megbízottsági feltételek teljesülését nem biztosítva) ellátó szervvel szemben is, amelytől további ellátásuk alapvetően függ.***

Az előzmények, a közvetlen vagy máig meghatározóan ható háttér összefoglalása:

Ismert tény, hogy a hazai egészségügy hosszú évek óta egyre inkább olyan, már csaknem kilátástalan helyzetben van, hogy komoly összefogás és nemzeti konszenzus elérése nélkül már a teljes összeomlás réme fenyegeti.

Ezt a tényt ma már az ágazat egyetlen résztvevője sem tagadja, és éppen ez a tragikus helyzet adja az egyetlen reményt, hogy mégis lesz kilábalás.

Az Asztmás és Allergiás Betegek Országos Szövetségének nem is lehet más dolgunk, mint hogy ebben a folyamatban minden erőnkkel aktívan részt vegyünk.

Ez pedig azt jelenti, hogy sajnos nem lehet dátumszerűen eltervezett „békeidős” munkatervet készíteni. A „hadigazdálkodáshoz” hasonlóan, mindig azt kell tennünk, amit az adott pillanatban leghasznosabban tehetünk az egészségesebb Magyarorszáért.

Leginkább attól is függhetne a munkánk, hogy a régi-új miniszterelnök vezette új kormány egészségért is felelős új minisztere által nyitottabbá válik-e a civil társadalommal való szóba állásra, mint elődje.

A legutóbbi évek tapasztalatai ugyanis nem sok jóra intenek.

A magyar egészségügyben ugyanis Szócska Miklós, az EMMI volt egészségügyért felelős államtitkára (2010-2014.) volt az utolsó komolyabb beosztású ember, aki még komolyan tárgyalt a betegszervezetekkel.

Hosszú évek óta látható, hogy az egészségügy irányítói tulajdonképpen jellemzően csak egészségügyi látványberuházásokkal, a szükséges legkisebb, de külföldre vándorolt orvosok és ápolók itthon tartására elégtelen keresetnövelésekkel próbálják elhitetni, hogy felelős döntéshozókként járnak el.

Mindezeknek az intézkedéseknek az ellátás minőségében és különösen kiszámíthatóságában eddig érzékelhető előnyös hatása csak igen csekély mértékben érzékelhető.

Sajátos, hogy a betegellátásra közvetlenül és döntően kiható, és ugyanakkor valójában nem is igazán nagy költségigényű megoldásokkal az egészségügyért felelős politikusok nem is foglalkoznak.

Még nagyobb baj, hogy a közbeszédet, és rajta keresztül a közvéleményt olyan mértékben meghatározza a közszolgálati céljától elszakadt média különösen az elektronikus sajtó (televízió, rádió), hogy szóba sem került egy különben teljesen kézenfekvő probléma-megközelítés az orvos-beteg kapcsolat, különösen a betegségek azonosítását és ezek alapján a kezelési lehetőségek egyeztetését meghatározó, mindaddig csak elvben létező párbeszéd megjavításának lehetősége.

Pedig ha nincs elég orvos és ápoló, akkor bármennyit is szónokolnak az egészségügy háttérfeltételeiért is felelős politikusok, nem lehet emberközponitú politikáról beszélni.

Emberhez méltó egészségügyi ellátórendszert bármilyen jó orvosokra alapozva sem lehet létrehozni, ha olyan kevés az orvos, hogy egyszerűen nem jut elég idejük a beteg testi-lelki állapotának érdemi felmérésére, és gyógyításuk erre alapozására.

Nem is kérdés tehát, elegendő orvos nélkül kielégítő betegellátó hálózatot létrehozni lehetetlen!

Az orvosok létszámának tartósan igen jelentős megnövelése nélkül minden komoly fejlesztést ígérgető nyilatkozat, programismertetés félrevezetésnek, sőt, szemenszedett hazugságnak minősítendő!

Lehet egy háziorvos bármilyen képzett, kiváló diagnoszta, empatikus, a beteg legmélyebb problémáit is feltárni, megérteni, kezelni képes ember, ha egy betegre 5-6 perce jut, munkája igen ritkán lehet elég eredményes.

Ez a tény minden más szempontot megelőz!

A megfelelő orvos-beteg párbeszéd hiánya azért veszélyes, mert – bár erre nem is gondolunk – a valós orvos-beteg párbeszéd hiánya az egészségügy szinte minden területét láthatatlanul rohasztja.

Magyarországon a közmegegyezés ellenére üres szlogen:

„Az alapellátás megerősítése, valamint a megelőzés a legfőbb kihívás a népesség egészségi állapotának javítása, valamint az egészség terén mutatkozó egyenlőtlenségek csökkentése érdekében.”

Ezzel szemben a valós orvos-beteg párbeszéd hiánya is épp az alapellátás területén okozza a legpusztítóbb következményeket ezzel kapcsolatban nem túlzás valóságos NEMZETBIZTONSÁGI KÁROKOZÁSRÓL beszélni.

Néhány vegyes háttérhír, amelyek alátámasztják, hogy a továbbiakban is lesz miért dolgoznunk (feltéve, ha lesznek nyitottabb fülek, amelyek készek meghallgatni a betegek szempontjait):

Továbbra is segítségért kiált az alapellátás / Mit kíván a magyar családorvos?

2019. május 19.

http://medicalonline.hu/praxis/cikk/mit_kivan_a_magyar_csaladorvos

A nemzetbiztonsági kabinetről

1308/2011. (IX. 6.) Korm. határozat

http://njt.hu/cgi_bin/njt_doc.cgi?docid=140751.230987

A nemzetbiztonsági stratégiáról

melléklet az 1035/2012. (II. 21.) Korm. határozathoz

http://nbsz.gov.hu/docs/nemzeti_biztonsagi_strategia.pdf

Törvény a nemzetbiztonsági szolgálatokról

a jogszabály 2019.05.27-én hatályos állapota

<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99500125.TV>

A jogvédelmi képviselők elérhetőségei

a 2019.05.27-én is elérhető, hatályosnak látszó állapot!

<http://www.ijsz.hu/jogvedelmi-kepviselok-elherhetosegei.html>

Mára csupán 18 betegjogi képviselő maradt

2019. április 11.

http://medicalonline.hu/eu_gazdasag/cikk/mara_csupan_18_betegjogi_kepviselo_maradt

Rozsos Erzsébet ápolásetikus: Felelős minisztériumot!

2017. augusztus 10.

http://medicalonline.hu/cikk/rozsos_felelos_miniszteriumot

Betegjogi képviselet: lehetetlen küldetés?

2017. december 05.

http://medicalonline.hu/eu_gazdasag/cikk/betegjogi_kepviselet_lehetetlen_kuldetes

Az egészségügyről szóló törvény

a jogszabály 2019.05.27-én hatályos állapota

<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99700154.TV>

Magyarország Alaptörvénye

a jogszabály 2019.05.27-én hatályos állapota

<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=A1100425.ATV>

State of Health in the EU / Magyarország / Egészségügyi országprofil 2017.

a kétévente megjelenő országprofilok első, 2017 novemberében kiadott sorozatából

https://ec.europa.eu/health/sites/health/files/state/docs/chp_hu_hungary.pdf

Bérek az egészségügyben: Románia durván beelőzte Magyarországot

2018. október. 19.

https://hvg.hu/itthon/20181019_Berek_az_egeszsegugyben_Romania_durvan_beelozte_Magyarorszagot

Az emberi erőforrások helyzetének átfogó elemzése a romániai egészségügyben: orvosképzés, elvándorlás, bérezés

2018 áprilisa

https://www.researchgate.net/publication/325198343_Az_emberi_eroforrasok_helyzetenek_atfogo_elemzese_a_romaniai_egeszsegugyben_orvoskepzes_elvandorlas_berezes

Túlnyomórészt irányelvek nélkül folyik a gyógyítás / A szakma szava

2018. február 19.

http://medicalonline.hu/gyogyitas/cikk/a_szakma_szava

Hatékony párbeszéd orvos és beteg között

2011.01.31.

<https://www.natursziget.com/nyiltter/20110131-hatekony-parbeszed-orvos-es-beteg-kozott>

Semmi sem pótolhatja az orvos-beteg párbeszédet

2012.06.26.

<http://archiv.biharmegye.ro/node/1529>

A krónikus betegségek és a pszichoszomatika – A szakmák párbeszéde

2013.10.18.

<http://mipszi.hu/cikk/131018-kronikus-betegsegek-pszichoszomatika-szakmak-parbeszede>

Orvos-beteg kapcsolat: csak süketek párbeszéde?

2010. június 02.

http://medicalonline.hu/gyogytas/cikk/orvos_beteg_kapcsolat_csak_suketek_parbeszede

Orvos-beteg párbeszéd: figyelünk mindenre?

2016.07.20.

<http://www.egeszsegkalauz.hu/eletmod/orvos-beteg-parbeszed-figyelunk-mindenre/0xltm6l>

„Én az emberekért vagyok” - egy orvos képzeletbeli párbeszéde az Egészségüggyel

2018. július 1.

<https://wmn.hu/zizi/48984-en-az-emberekert-vagyok>

Párbeszéd az orvossal

https://www.rd.hu/P%C3%A1rbesz%C3%A9d_az_orvossal

Deficitek az orvos-beteg/páciens kapcsolatban

201.03.09.

http://metszetek.unideb.hu/files/tanulmany_203-227.pdf

A beteg–orvos találkozások digitális rögzítése

2018. július 28.

<http://www.elitmed.hu/ilam/klinikum/a-beteg---orvos-talalkozasok-digitalis-rogzitese-15499/>

Jó-e, ha a rákbeteg tudja, mennyi van hátra? / Élet rákbetegen

Módosítva: 2017. november 22.

https://www.hazipatika.com/napi_egeszseg/daganatok/cikkek/jo-e_ha_a_rakbeteg_tudja_mennyi_van_hatra/20150429131119

A hozzátartozók gyakran félreértelmezik a rossz prognózist

2019.

http://www.diagnozis.hu/a_hozzatartozok_gyakran_felreertelmezik_a_rossz_prognozist/

Az orvosi jog és az orvosi jogviszony alapvonalai / Történeti és összehasonlító jogi elemzés

2013.

<https://ajk.pte.hu/files/file/doktori-iskola/lomnici-zoltan/lomnici-zoltan-muhelyvita-ertekezes.pdf>

Érthetetlen volt a rövidítés, belehalt a beteg

2016. december 8.

https://egeszseg.mandiner.hu/cikk/20161208_erthetetlen_volt_a_rovidites_belehalt_a_beteg

„Nem az a lényeg, milyen nyelven íródik a zárójelentés”

2016. december 6.

<https://infostart.hu/eletmod/2016/12/06/161202-bel1-1640-erthetetlen-leletek---tamas-gi>

„A betegek zöme úgy jön ide, hogy csak a jogait ismeri...” (A betegek jelentős része semmit nem tesz érte, hogy ne legyen beteg; A teljes interjú az írásból közvetlenül elérhető SZEMlélek magazinban!)

2019. május 27.

http://medicalonline.hu/eu_gazdasag/cikk/_a_betegek_zome_ugy_jon_ide_hogy_csak_a_jogait_ismeri

A MOST IDŐSZERŰ CÉLMEGHATÁROZÁS

Az ABOSZ 2019. évre szóló munkaterve tömör megfogalmazásban

Több éve fejtegetjük, hogy az ABOSZ-nak van egy jellemző feladatköre, aminek a mindenkor lehetséges körülmények között következetesen eleget kell tennie.

Ez abból áll, hogy amikor az egyre inkább túlnyomó többségünkre kihatóan nyomós okok összessége miatt majdnem mindenki csöndben hallgat, az ABOSZ mind érdekképviseleti, mind betegtájékoztató tevékenységében vállalja egy klasszikussá vált bizonyos kisfiú szerepkörét, aki, amikor kell, felkiált: „A király meztelen!”

Ez továbbra is fontos, de ma már kevés lesz!

NE ADJUK FEL, HOGY MEGPRÓBÁLJUK FÉLREVERNI A HARANGOKAT!

Egy alapértékeit lassan hetente változtató, elmebeteggyanús vagy csak hazájuk alapérdekeit is eláruló figurák által vezetett Európában és egy merőben kiszolgáltatott helyzetű Magyarországon élve, mi csak azt határozhatjuk meg munkatervünk lényegéeként, hogy bár másokkal ellentétben az ABOSZ nem küzd saját alapértékei válságával, de egy kiszolgáltatott ország élethelyzetük szempontjából gyakran legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő embereinek érdekeiért tevékenykedik.

Olyanokért, akiknek a szabad levegővétel is gyakran gondot okoz, és akik közül minden harmadik napon megfullad egy beteg. Egy olyan országban, ahol európai összehasonlításban a legrosszabb légszennyezettség, az átlaghoz képest másfél-kétszeres a légúti és keringési betegségek miatti halálozás, mégsem látunk komoly javító intézkedéseket, szándékokat.

Kinek az érdeke mindez? A betegé biztosan nem! Akkor az államé, vagy az annak döntéseit is befolyásolni képes, felelőtlen haszonleső oligarcháké, akiknek bármi áron, bárkik egészségének, olykor életének kockázatára is csak a gazdasági növekedés a fontos?

Az államnak a választók reális elvárásaiból vagy hiú reményeiből pozícióba kerülő mindenkori felelős vezetői kiemelten lennének kötelesek szolgálni a különböző civilizációs betegségektől szenvedő, összességükben a teljes népesség túlnyomó többségét kitevő állampolgárok érdekeit, már csak az oly sokszor emlegetett emberi jog, az esélyegyenlőség elve alapján is.

Bár a közbeszéd módszeresen irányított – a lényegtől elterelő – meghatározása és az eredményes megosztás időszakában jellemzően lassú ébredésekre, és vontatottan induló változásokra lehet számítani, ugyanakkor, bár ki nem számíthatóan, elképzelhető a pozitív folyamatok robbanásszerű felgyorsulása is.

Önámítás, ha azt hisszük, eredményesen tudjuk képviselni az asztmások és allergiások érdekeit, amíg az ország mindenkori politikai vezetése érdemben egyre kevésbé hajlandó szóba állni az egészségügy alapja és oka, a betegek és közösségeik képviselőivel.

Amíg a hatalom a legkülönbözőbb betegszervezeteket hamis ígéretekkel egy közös akolba (Nemzeti Betegforum) tereli, majd kihasználva a nem erre hivatott, és nem erre szerveződött különböző szervezetek tehetetlenségét, illetve egyes – vezetőjükül ögyesen följük kormányzott – megélhetési civil, szótlan szóvivőik árulását, bravúrosan és együtt kiiktatja a különböző betegségekkel küszködők képviseleteit, addig nincs értelme az „Oszd meg és uralkodj!” elvbe való beletörődéssel, a megosztottak egyikeként különállva, reménytelen bozótharcot folytatni!

Ettől függetlenül – éppen asztmásként és allergiásként – pont erre hivatva, ideje lenne a hozzánk hasonló civilizációs betegséggel leginkább sújtottak képviselőivel elgondolkodnunk azon is, mégiscsak igaz-e, hogy az emberiséget leginkább és legközvetlenebbül veszélyeztető

tényező a tudomány legutóbbi 70-80 évben végképp elszabadult, felelőtlen fejlesztése, illetve az eredmények idejekorán történő felelőtlen hadrendbe állítása, felhasználása.

Több mint 6 éve a 2013. január 21-ére a Vidékfejlesztési Minisztérium által szervezett Levegős Szakmai Tanácskozás alkalmából állítottunk össze olyan javaslatokat, amelyek a többségből még egy ilyen fórumon is értetlenséget váltottak ki.

A beruházási igény nélküli javaslataink közül egy lehetőségként általunk felvetett pont a következő volt: *„a dízelüzemű gépkocsik közvéleménnyel sikeresen elhíttetett kis légszennyező üzemével kapcsolatos tévhitek és félrevezető módszerek (dicshimnusz a csekély CO2 kibocsátásról, mély hallgatás a veszélyes koromkibocsátásról) leleplezése, a hamis reklámok elrettentő büntetése”*.

Mára már az is kiderült, hogy kifejezetten az egészségügyi ellenőrző hatóságok félrevezetésre beépített technikát sem átalítottak kifejlesztetni olyan autóiipari főguruk, akikről mindeddig csak az a legvalószínűbb, hogy börtön nélkül, vagy egy-egy bűnbak leültetése árán az együtt fogják megúszni a lassan elkövetett tömeggyilkosságot.

Egyre másra jönnek az újabb hírek, hogy az először lebukottakon kívül még melyik autógyárak követtek el hasonló – *népirtásokkal összevethető, de lassabban lejátszódó következményű* – aljasságokat.

Ne feledkezzünk meg azonban a szinte legfontosabbról, amiben maguk is sokat tehetnének: „Mára egyértelműen bebizonyosodott, hogy a civilizált világban a legnagyobb problémát jelentő betegségek többsége életmód-alapú. Az egészségtelen táplálkozás, a mozgásszegény életmód, a fokozott stressz, a légszennyezés és egyéb életmód tényezők kiemelkedő szerepet játszanak számos betegség kifejlődésében, az állapot romlásában. Kutatások alapján (...) ebbe a csoportba tartozik a cukorbetegség, bizonyos daganatfajták, az érlemezésedés, a magas vérnyomás, az elhízás, a szívinfarktus, az agyvérzés, a csontritkulás, az allergia és az asztma. Számos bizonyíték támasztja alá az életmód és ezen betegségek összefüggését.”

Bővebben: <http://www.webbeteg.hu/cikkek/egeszseges/10612/életmod-orvoslas>

Az American College of Lifestyle Medicine, az Australian Lifestyle Medicine Association és a European Society of Lifestyle Medicine a következők szerint határozza meg az életmód orvoslást: Az életmód orvoslás a bizonyítékokon alapuló orvostudomány egyik ága, mely – a betegségek alap kiváltó okait megcélözva – átfogó életmódváltást (köztük táplálkozás, fizikai aktivitás, stressz-menedzsment, szociális támogatás és környezeti hatások befolyásolása) használ a krónikus betegségek megelőzésében, gyógyításában, progresszió lassításában.

Vannak ugyan pozitív jelenségek is, de mindamellettt diagnosztizálható a hazai népesség – és az egész emberiség – veszélyérzetének és védekezőképességének (immunrendszerének) vészes gyengesége.

Annak ellenére, hogy ez a felvetés talán megbotránkozást is kiválthat, egyáltalán nem felesleges, sőt legfőbb ideje lenne tudományos igényű vizsgálatokat végezni abból a célból, hogy megállapíthassuk:

Maradt még a civilizálódva hasznos ösztönei túlnyomó részét elvesztett emberiségnek egyáltalán használható mértékű, adott esetekben túlélésére esélyt adó veszélyérzete?

Összemérhetők-e, valóban működőképesek-e az egykor még az emberi fajt is eredményesen megóvó megérzéseink akár a hozzánk legközelebb álló emlősállatokéval, akár háziállatainkéval, de még inkább a vadon élő és állandó létharcra kényszerülő állatokéval?

Meg kell vizsgálni, hogy a magyar társadalmon belül hol működnek valójában a túléléshez szükséges fékek, hol találhatóak leginkább a döntéshozók felelősségét fáradhatatlanul emlegető személyek?

A politikai osztályban és azon belül a mindenkori hatalom berkeiben, vagy a civil világban? **Ez nem csak hazai, hanem nemzetközi kérdés, de ez sem ok arra, hogy mindent lenyelve hallgassunk!**

A közvélemény figyelmének felkeltése mellett **fel kell tennünk a kérdést nyíltan a hatalom jelenlegi képviselőinek**, és fel kell hívnunk a politikai osztály minden csoportosulását is, hogy nyilatkozzanak meg azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy **szükségét érzik-e még a civil társadalom önszerveződéseinek** (mint ahogyan azt a módszerváltás idején minden tisztességes ember remélte, és a politika szereplői is hangoztatták) **vagy útjukban lévőként tekintenek a civilekre** (mint ahogyan az minden diktatúrára jellemző).

A mikrofonállványok jellemezte közszolgálati feladatú média szolgálékú uralma helyett **helyre kell állítani a nem csak megnevezésében közszolgálati médiát.**

Az ország egészségügyéhez hasonló kiemelten fontos közügyeket nem előre megírt levélválaszok közül válogatva lebonyolított Nemzeti Államkonzultációkkal, hanem **a közszolgálat média fő műsoridejében kellene megtárgyalni.** Nem bólogató jánosokkal, hanem az érintettek kritikus képviselőivel!

Amikor a Nemzeti- Média és Hírközlési Hatóság (NMHH) és Médiatanácsának működése – hatását és eredményességét tekintve – egyre inkább az 1956-1988 között regnált „Minisztertanács Tájékoztatási Hivatala” nevű központi hírgyár és cenzorintézményre kezd emlékeztetni, akkor **a csendben maradás nem pusztán bűnös hallgatásnak, hanem a nyilvánosságot és átláthatóságot biztosító természetes fékeit lépésről-lépésre likvidáló, cenzúrázó államhatalommal való cinkos kollaborációnak is tekinthető.**

Nincs miért megdöbbenünk, az államhatalomnak – mint minden hatalomnak – eredendő tulajdonsága, hogy ha az alárendeltek szó nélkül tűrik, pozícióit hajlamos mértéktelenül megerősíteni.

Ideje van tehát a szónak, fontos figyelmeztetni a hatalmat, rá nézve, és a feladata szerint értünk tevékenykedő állam számára is káros, ha mértéktelenül csökkenti maradék alkotmányos fékeit!

Ennek kapcsán is legfőbb ideje, hogy félreverjük a harangokat!

Már csak azért is, nehogy idejekorán kelljen a lélekharangot kongatnunk!

Szándékainknak, álláspontunknak a továbbiakban is a törvényhozás és a közigazgatás szerveihez történő eljuttatásával, illetve honlapunkon (www.abosz.hu) kívánunk hangot adni.

Elfogadta az ABOSZ küldöttgyűlése:

Dombóváron, 2019. május 31-én

Pósa Péter elnök